

Intervju z gospo Ines Štular

Tri strasti v življenju: matematika, klekljanje in šport

Gospa Ines Štular je učiteljica matematike, ki s svojim pristopom do izobraževanja navdihuje številne učence in sodelavce. Ni le odlična učiteljica matematike, temveč tudi predana športnica, ki svoje znanje in ljubezen do narave združuje z aktivnostmi v gorah, na kolesu, na smučiščih, zelo dobra pa je tudi v plavanju. Njena vsestranskost pa se ne konča pri tem: posebnost, ki jo loči od drugih, je njen talent za klekljanje, tradicionalno umetnost, ki zahteva natančnost, vztrajnost in potrpljenje. V intervjuju si preberite, kako uspešno usklajuje različne strasti ter kako vse to vpliva na njen pristop k poučevanju in življenje nasploh in kaj menijo o klekljanju njeni učenci.

Vprašanja so pripravili mladi novinarji iz 3. a: Lovro Lajovic, Ljubica Novaković, Mina Špiček in Tomo Šinkovec.

Lovro Lajovic: Gospa Štular, kako ste se začeli ukvarjati s klekljanjem? Kaj vas je navdušilo nad to umetnostjo?

Ko sem odraščala, so bili drugačni časi. Ko sem bila še predšolska, doma nismo imeli televizije, zato smo se več družili. Izhajam iz sedemčlanske družine, bilo nas je pet otrok. Mama, ki je bila ročno zelo spretna, nas je učila, da smo izvezli križce, delali smo tudi gobeline – oba brata in sestre. Dekleta je naučila tudi plesti in kvačkati. Bila sem spretna in ustvarjanje me je veselilo. Pri 10-ih letih sem si že spletla svoj prvi pulover. Kasneje sem napredovala v tehnikah. Kot študentka sem se preživljala s tem, da sem pletla puloverje za butike in s tem dobro zaslužila. Na televiziji sem večkrat zasledila dogodek iz Idrije, kjer se tradicionalno odvija Čipkarski festival. Nepredstavljivo se mi je zdelo, kako hitro so klekljarice vrtele kleklje. Zdelo se mi je zelo zahtevno in ravno to me je navdušilo. Zahtevna izdelava mi je v izziv in kot odrasla sem sklenila, da se bom naučila tudi klekljanja. Ta strast me je potem tako prevzela, da sem opravila vsa

potrebna izobraževanja, da lahko danes izbirni predmet klekljanje tudi poučujem.

Lovro Lajovic: Kateri so največji izzivi pri klekljanju in kako jih premagujete?

Pri zahtevni tehniki moram raziskati, kako se dela. Nekatere tehnike so stare, prenašajo se le iz roda v rod in niso nikjer zapisane. Obiskujem pedagoška izobraževanja, ki jih organizirajo v Idriji na Čipkarski šoli in se sproti seznanjam z novostmi na tem področju.

Ljubica Novaković: Kaj najraje ustvarjate? Imate kakšen poseben projekt, na katerega ste še posebej ponosni?

Zelo sem ponosna na to, da so me v Idrijo povabili kot strokovnjakinjo, da sem soustvarjala učni načrt za izbirni predmet klekljanje, čeprav ne izhajam iz njihovega okolja. Pridobila sem certifikat poklicne kvalifikacije z nazivom: klekljarica. Naučila sem se tudi risati vzorce, zato se rada udeležujem tekmovanj in natečajev, na katerih predstavim unikatne izdelke. Prejela sem nekaj prvih mest tako na državni kot tudi na mednarodni ravni.

Ljubica Novaković: Kako poteka vaše poučevanje izbirnega predmeta klekljanje na osnovni šoli? Kakšen je odziv učencev, še posebej fantov? Yury, bi morda za začetek delil z nami svoje mnenje?

Yury Burtsev-Kulyavtsev: Meni je klekljanje zelo všeč, saj se lahko ob njem sprostim in se umirim. Iz na videz neuporabnih nitk lahko ustvariš nekaj lepega, ob tem pa lahko izraziš svoja čustva.

Ines Štular: To, kar je povedal Yury, drži. Učenci, ki imajo radi ustvarjalnost, so natančni in vztrajni, so navdušeni nad klekljanjem, saj jih sprošča. Mi lahko klepetamo, se družimo in zabavamo, ob tem pa seveda ustvarjamo.

Tomo Šinkovec: Ali imate kakšne posebne tehnike, ki jih radi delite s svojimi učenci?

Obvladam veliko različnih tehnik, vseh pa zagotovo še ne. Vse svoje znanje predajam učencem glede na njihove zmožnosti. Meni osebno so ljubše zahtevnejše tehnike.

Tomo Šinkovec: Kako se pripravljate na natečaje in tekmovanja? Kakšne načine uporabljate, da dosežete najboljše rezultate?

Slovenija je redka država, ki mlade poučuje klekljanja. Znanje prenašamo iz roda v rod. Ko so natečaji razpisani, se nanje najprej prijavimo. Potem se potrudim, da ustvarim unikatni vzorec. Skupaj z učenci naredimo osnutek. Na koncu učence vedno povprašam, ali imajo morda še kakšen navdih. Učenci sklekljajo čipko, ki ima za seboj vedno zgodbo. Z razlago zgodbe ob razpisani nalogi navdušujemo tudi komisijo, da nagradi izdelek.

Mina Špiček: Kakšno sporočilo bi radi posredovali mladim, ki se šele začenjajo ukvarjati s klekljanjem?

Predvsem vztrajajte. Rezultati bodo zagotovo prišli. Klekljanje je tudi oblika meditacije in sproščanja.

Mina Špiček: Kako se spreminja klekljanje v sodobnem svetu? Ste opazili kakšne nove trende?

Idrijska klekljana čipka je zaščitena pod Unescom kot nesnovna kulturna dediščina. Pridobiva na vrednosti, uveljavlja se v modi in umetnosti.

Preberite si še mnenja ledinskih klekljarjev.

Emma Faganel, 8. b: Zelo rada imam umetnost in ročna dela. Klekljanje mi je pisano na kožo. Najtežjih elementov ni. Če znaš osnove, potem lahko gradiš. Najbolj sem ponosna na belo okroglo tradicionalno čipko. Moji vrstniki nad klekljanjem niso najbolj navdušeni.

Yury Burtsev-Kulyavtsev, 9. a: Mene je navdušila estetika. Ustvarjamo lepe stvari. Na videz je delo zahtevno. Najbolj sem ponosen na šesterokotno zvezdo, ker je moja prva čipka, ki mi je šla lahko od rok in je bila zadosti lepa, da sem jo obesil na steno. Klekljanje ni popularno med najstniki, a se za to ne zmenim.

Guido Slanovitz, 9. b: Meni je pomembno, da je z izdelkom poplačan ves trud. Moj prvi izdelek je bil starinski avto. Klekljal sem ga skoraj eno leto. Naredil sem napako, saj sem hkrati klekljal dva izdelka in to ni najbolj pametna odločitev. Med fanti na predmetni stopnji na naši šoli ni pretiranega navdušenja. Želel bi si, da bi bilo drugače.

Katarina Pušenjak, 8. a: Že moji predniki so klekljali. Ko mi je moja nona to pokazala, sem želela to tradicijo nadaljevati. Moj najljubši izdelek je rožica, ki ima listke s koti. Nihče od mojih prijateljev se zares ne ukvarja s klekljanjem. S klekljanjem pa so se, kot sem že omenila, ukvarjali moji predniki.

Katarina Lesjak, 9. b: Rada klekljam. Najbolj sem ponosna na zajčka, ki sem ga klekljala dolgo časa, kar nekaj mesecev. Najbolj me podpirajo moji prijatelji in starši. Z gospo Štular tedensko obiskujeva tudi srečanja klekljaric iz Ljubljane v Centru Rog.

Učenci so intervju z gospo Ines Štular predstavili po šolskem radiu. Besedilo je zapisala Katarina Rigler Šilc.